

[Bouet.]

hed for, at ejeren af et sådant hus kan få sin egen familie ind i huset. Dermed kan jeg også tiltræde den bestemmelse, som er foreslået i lov om leje, hvorefter det er muligt at få en lejer i et tofamilieshus ud med kommunalbestyrelsens godkendelse, hvis man kan give nogenlunde vægtige grunde for, at man vil af med den pågældende lejer.

Med ikke mindre tilfredshed hilser jeg bestemmelsen om, at en tjenestemand, som afskediges på grund af alder eller anden ham utilregnelig årsag, nu får mulighed for at få en lejlighed. Det har været overordentlig vanskeligt for mange tjenestemænd, som var kommet op i årene, at de stadig skulle blive ved, fordi de ikke havde nogen mulighed for at skaffe sig en lejlighed. Jeg har selv været et sådant offer. Efter at have været 47 år i kommunens tjeneste var det mig ikke muligt at tage min afsked, fordi jeg ikke kunne få en lejlighed. Den højtærede minister har altså nu set fornuftigt på dette forhold, så at der nu er blevet mulighed for, at sådanne tjenestemænd, der har haft tjenestebolig, kan få en lejlighed.

Ligeledes finder jeg det tilfredsstillende, at en tjenestemand eller funktionær i koncessioneret virksomhed, som søger en anden stilling, eller som forfremmes, nu har mulighed for at få en lejlighed i en anden kommune. Også en tjenestemand eller funktionær, som bliver forflyttet indenfor kommunen, vil kunne få en lejlighed, når den pågældende kan dokumentere, at han selv har gjort sig anstrengelser for at få en lejlighed. Nu går jeg ud fra, at man ikke ser så strengt på tingene, at den pågældende skal ofre en lille formue — det er jo dyrt at annoncere i aviserne — for at kunne dokumentere, at han har søgt lejlighed, men at man vil tage rimeligt hensyn til de foreliggende forhold i hvert enkelt tilfælde.

Jeg er også tilfreds med, at private arbejder- og funktionærboliger nu falder ind under loven, så at der er mulighed for, at industrivirksomheder, som har arbejder- og funktionærboliger, kan få deres egne arbejdere og funktionærer ind, hvilket hidtil ikke har været muligt.

Jeg begyndte med at påpege de vanskeligheder, der er, når man skal lovgive på et område som dette, hvor, som den foregående taler sagde, den ene part, ejeren,

naturligvis gerne vil have så stor ret over sin ejendom som muligt, medens den anden part, lejeren, har det modsatte synspunkt. Jeg vil udtale håb om, at det udvalg, som den højtærede minister nu vil nedsætte til udarbejdelse af en normalkontrakt, vil kunne medvirke til, at dette spørgsmål løses på en fornuftig måde. Det ser nemlig ikke meget ud til, således som forhandlingerne hidtil er gået, at man vil kunne komme hinanden nærmere, men det er muligt, at udvalget kan lave en sådan kontrakt, at de særlig vanskelige spørgsmål, om hvilke man ikke har kunnet opnå enighed, løses.

Når man i det store og hele er tilfreds med de ændringer, der er foreslået, er der jo ingen grund til at komme ind på dem allesammen, og jeg skal derfor indskrænke mig til med disse ord på mit partis vegne at anbefale de to lovforslag, således som de er forelagt her i det høje ting, til vedtagelse.

Anna Westergaard: Da vi sidst behandlede det foreliggende problem i dette høje ting, gav jeg udtryk for, at det var en noget optimistisk betragtning, at et så indviklet og vidtrækkende spørgsmål kunne udredes og bringes frem til endelig afgørelse inden den 1. april 1949. Det har jo også vist sig at slå til, ikke fordi man ikke har arbejdet, for det har man i det andet høje ting, men simpelthen fordi problemet er særdeles stort og vidtrækkende. Det ses af folketingsudvalgets betænkning, at der har været afholdt 14 møder, er modtaget 9 deputationer, er gennemgået forslag, budgetter og regnskaber o. s. v., altsammen uden at man har kunnet nå til enighed og blive færdige inden rigsdagsarbejdets forestående afbrydelse. Udvalget er da gået den fornuftige vej at søge gennemført de kapitler af det oprindelige lovforslag, som det har været muligt at skabe enighed om, nemlig forslagens kapitler XVIII og XIX om boliganvisning og om sammenlægning af lejligheder samt en forlængelse af lejeloven. De forslag, der herefter foreligger, synes mig at være praktiske og rimelige.

Bestemmelsen i boliganvisningslovens § 1, stk. 2, der gør boliganvisning umiddelbart obligatorisk foruden for Københavns, Frederiksberg og Gentofte også for Lyngby-Tårnbæk, Søllerød, Gladsaxe, Herlev, Rødovre, Hvidovre og Tårnby kommuner, vil